

BEROLIN: STOLNA CERKEV IN CESARSKA PALAČA.

In je šel.

Cesta se je smejala pred njim, prijazna je bila in široka, daljave so se smehljale in vabile. In vedno naprej je šel in bila je noč in storil se je dan in njega ni bilo strah. Kaj če so šle mimo sence, če je zašumelo v grmovju, če se je oglasila zver v goščavi! . . .

In prišli so mimo roparji, grdih obrazov so bili, dolge brke so imeli, črne in grde. In prišli so do njega in dvignili so krvave nože . . .

„Kdo si ti?“

Zavpili so nanj enoglasno in sirovo in so se ustavili.

„Ropar!“ . . .

Po vrsti so mu podali roke in najgrši ga je poljubil na ustnice. Odšli so in Franci je pljunil predse v studu nad umazanim poljubom.

Dospel je do mesta, obiskal je prvo in največjo hišo, potrkal je na duri, ali bile so velike in ogromne in ni se čulo. Nato je butil s čevljem ob nje, votlo je zadonelo in začuli so se koraki. Odprla so se vrata in siva in razmršena brada se je opazila.

„Kdo me je prebudil?“ . . .

Z drobnim glaskom je zakričal sivo-bradi možiček in je zacepetal z drobnimi nogami.

„Pameten človek.“

Franci je izpregovoril z modrim glasom in je pogledal z resnimi očmi.

„Sluga ponižni!“ . . .

Široko so se odprla vrata in sivo-bradi možiček je potegnil čepico z glave in je stopil v kot.

„Kje je gospôda, da vzprejme pogum-nega gosta?“ . . .

Zaprle so se velike duri in z drobnimi koraki je hitel možiček pred njim, peljal ga je v veliko sobo in ga je ponižno prosil, da bi počakal do večera. Izgubil se je sivo-bradec in Franci je sedel pod najbližjo palmo.

Lepo je bilo v tisti sobi, najlepše vrt-nice so ležale po tleh, palme so stale ob steni, aloa je cvetela v samotnem kotu . . .

Hitro je tekel čas, prišel je večer, odprla so se vrata in glej, pojavila se je zlato-lasa kraljičina, nasmejala se je in z njo so se nasmejale sanjajoče platane, zelene palme so se nasmejale, rože po tleh in stoletna aloa se je zasmejala v veselem razkošju . . .